

BRAM VAN BREDA
JO VAN RIJCKEGHEM

SPOREN VAN BINNEN EN BUITEN
08.08 - 05.09.21

PAVILION CONTEMPORARY ART GALLERY **WATOU**

BRAM VAN BREDA - JO VAN RIJCKEGHEM

SPOREN VAN BINNEN EN BUITEN

08.08 - 05.09.21

A common theme in the art of Jo Van Rijckeghem and Bram Van Breda is their fascination for residual materials and their tactility. The closeness of the perceptible world around us, both inside and outside, and the way we relate to it, is their main source of inspiration. By using everyday objects and materials in their murals and tapestries, the artists seek to engage in a dialogue with the viewer.

Objects and materials, firmly anchored in the here and now, which due to their everydayness we often fail to notice, the 'ordinary', but forgotten, things that are close to us, but at the same time distant. By revealing and (re)valuing the seemingly banal aspects of everyday life, the artists reconnect with the (outside) world.

Van Rijckeghem and Van Breda combine and assemble various objects and materials in a quest for a dialogue with the viewer and the world around them.

Jo Van Rijckeghem en Bram Van Breda vinden elkaar in een fascinatie voor (rest)materialen en hun tactiliteit. De nabijheid van de tactiele omgeving, binnen en buiten, en hoe we ons daartoe verhouden, is hun voornaamste inspiratiebron. Door in hun wandsculpturen gebruik te maken van alledaagse objecten en materialen trachten de kunstenaars in dialoog te treden met de toeschouwer. Objecten en materialen, stevig in het hier en nu verankerd, die we door hun alledaagsheid vaak niet meer zien, het 'gewone', maar vergetene, datgene wat ons nabij is, maar tegelijkertijd ook veraf. Door het schijnbaar onbeduidende van het dagelijkse leven bloot te leggen en te (her)waarderen, maken de kunstenaars opnieuw verbinding met de (buiten)wereld.

Van Rijckeghem en Van Breda combineren, assembleren verschillende objecten en materialen in een zoektocht naar de dialoog met de toeschouwer en de omgeving.

Roxane Baeyens

Jo Van Rijckeghem (°1967) maakt al 20 jaar wandsculpturen, gelaagde constructies waarin hij gevonden materialen samenvoegt tot nieuwe composities.

Naar het woord 'assemblage', dat afgeleid is van het Franse 'assembler' en 'verzamelen' of 'samenvoegen' betekent, sprokkelt Van Rijckeghem als een strandjutter de dingen die hij op zijn weg vindt. Hij combineert, balanceert en laat zich daarbij inspireren door het hem omringende platteland.

Het landschap, de rijen bomen, de omgeploegde akkers dicteren het ritme van zijn poëtische beeldtaal. Hij beeldhouwt met materialen vergeten in de plooiën van de tijd. Het zijn sporen die iets te vertellen hebben, die een geschiedenis in zich dragen en die met hun geheugen de verbeelding van de toeschouwer aanboren. De toeschouwer, bij wiens gratie Van Rijckeghems werk zich ontvouwt en voltooit.

Met een instinctief spel van materialen verbeeldt de kunstenaar de boerenbuiten, waar hij woont en werkt. Hout, messing, hars en rubber past hij bij elkaar. Het zijn materialen die al eeuwenlang gebruikt worden door de mens, natuurlijke materialen. Zo wordt hars geproduceerd door bomen wanneer de bast van hun stam beschadigd is en wordt rubber vervaardigd uit het sap van o.a. de Braziliaanse rubberboom.

Het warme goudgeel van messing symboliseert het volmaakte, het onovertreffelijke van de zon. Het is een materiaal dat veelvuldig gebruikt wordt bij industriële toepassingen, maar ook bij verfraaiing van het interieur. Op die manier onderstreept Van Rijckeghem het spel tussen binnen en buiten, tussen natuur en cultuur.

Het vuilste hout fascineert de kunstenaar het meest, zoals dat stukje boom van meer dan 500 jaar oud.

Van Rijckeghem laat eerst de natuur haar werk doen en bewerkt vervolgens haar materialen door te krassen, te hakken, te branden en te frezen. Refererend aan stroken omgeploegde akkers, poogt de kunstenaar met deze manipulatie het ritme van de natuur te vertalen, naar zijn hand te zetten, een nooit aflatende zoektocht naar een evenwicht tussen natuur en cultuur. In zijn streven naar het ideale zwart, verbrandt hij het hout en combineert het met rubber. Het doet denken aan de dikke, natte klei na een regenbui.

In zijn landschapstableaus vertaalt Jo Van Rijckeghem de natuur in haar essentie, in een poëzie van materie, in vruchtbare en onvruchtbare velden die wachten op de blik van de toeschouwer.

Bram Van Breda (°1992) maakte voor ‘sporen van binnen en buiten’ een groot textielwerk, ‘een impressionistisch schilderij van textiel’, aldus de kunstenaar. Want net als van Gogh, die zijn kleurencomposities bepaalde aan de hand van gekleurd garen, bouwde Van Breda zijn textielen schilderij in kleurtoetsen op. Hij liet zich voor dit werk inspireren door de natuur rondom het paviljoen, meer in het bijzonder de bomen. De basis voor dit wandtapijt, een afvalproduct van de textielindustrie, kende immers reeds aanwezige grafische tekeningen, die de kunstenaar deden denken aan de stammen van de omringende bomen. Met aandacht voor het ruimtelijke aspect van het beeld, tast Van Breda met dit werk de grenzen van het textiele medium af.

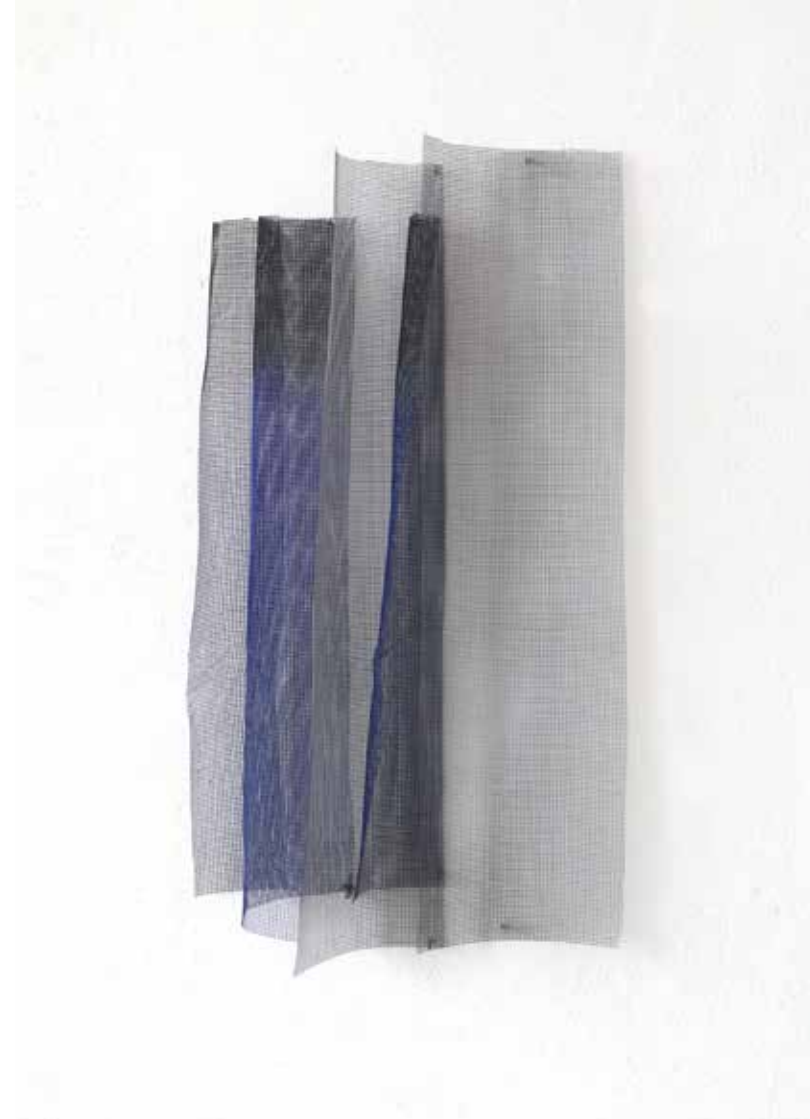
Wanneer neemt het textiel de ruimte in? Wanneer wordt de ruimte textiel? En hoe kan een beeld de ruimte innemen? Met lussen aan de muur opgehangen, wordt het landschap uit zijn context gehaald en als een herinnering, een souvenir, een scène voor een theaterstuk gepresenteerd. Het is een draagbaar beeld, overeenkomstig de geschiedenis van het wandtapijt, dat van kasteel tot kasteel meegenomen werd.

Van Breda toont ook transparante gazen wandsculpturen langs beide kanten beschilderd met spraypaint. De kunstenaar versneet telkens het oorspronkelijke beeld, om het vervolgens opnieuw te assembleren. Door de eigenschap van het materiaal plooiën de stroken en kantelt het beeld voortdurend.

Van een afstand lijken de werken op voiles waardoor je naar buiten kijkt, gordijnen als afscheiding tussen binnen en buiten, als metafoor voor het spel van verhullen en onthullen. Want alleen door het te verhullen, kan je opnieuw door het venster naar de wereld kijken. De gazen wandsculpturen verbeelden de reflectie van het omliggende landschap in de grote raampartij van het paviljoen, de schaduw die binnenvalt en een patroon van vlekken op de muur tekent.

Le Corps Blessé maakte de kunstenaar tijdens een residentie in een voormalige steenkoolfabriek te Luik. Het zijn gitzwarte sculpturen van steenkoolzand, een afvalproduct van de steenkoolindustrie, fijn stof dat vrijkomt bij het schoonmaken van de fossiele brandstof. Dit stof lengde Van Breda met water en wikkelde hij, perste hij, nog vochtig in textiel. Dankzij de manuele handeling van het inwikkelen kregen de sculpturen iets lichamelijks, wat contrasteert met de dode materie die steenkool is. De structuur van het textiel maakte een afdruk van fijne lijntjes, gelijkaardig aan de textuur van huid. Zo lijken het geamputeerde ledematen, verwijzend naar het Luikse landschap als een verwond lichaam, het resultaat van de industrialisatie. De stompjes zijn stoffig, zwaar en licht tegelijkertijd. Ze glinsteren, want net als steenkool absorberen ze het licht en nemen zo de omgeving in zich op.

Met zijn tactiele materialen tracht Bram Van Breda de toeschouwer te raken, nabij te brengen. Het zachte steenkoolstof, het strelende textiel prikkelen de verbeelding van de toeschouwer en brengen diens aandacht opnieuw naar de materie van het hier en nu, van de binnen- en buitenwereld. Zo maakt de kunstenaar van de tentoonstellingsruimte een zintuiglijke ervaringsomgeving.

For 20 years, **Jo Van Rijckeghem** (°1967) has been creating murals, multi-layered constructions in which, by combining various types of discarded materials, he creates new compositions. Referring to the word 'assemblage', which is derived from the French 'assembler' meaning 'to collect' or 'to put together', Van Rijckeghem collects, like a beachcomber, the things that he comes across. He combines, balances and is inspired by the countryside that surrounds him.

The landscape, the rows of trees, the ploughed fields, these define the rhythm of his poetical imagery. He fashions sculptures with materials forgotten in the folds of time. They are remnants that have something to tell, that contain a history within and that appeal to the viewers' imagination due to their own memories. The act of contemplation by the viewer enables Van Rijckeghem's work to unfold and become complete.

The artist captures the countryside where he lives and works with an instinctive interplay of materials. He uses a combination of wood, brass, resin and rubber. These are materials that have been used by people throughout the ages, natural materials. For example, resin is produced by specific trees when the bark of their trunk is scarred and rubber is made from the sap of, among others, the Brazilian rubber tree.

© Jo Van Rijckeghem
'zonder titel', 2020
34,5 x 35 x 4,5 cm, pitchpine

The warm golden yellow of brass is symbolic of the perfection, the unrivalled beauty of the sun. This material is frequently used in industrial applications, but also in interior decoration. In this way, Van Rijckeghem underlines the interplay between inside and outside, between nature and culture.

For this artist, the filthiest piece of wood is the most fascinating. Like that piece of tree that is over 500 years old. Van Rijckeghem first lets nature do its work and then manipulates these materials by scratching, chopping, burning and grinding. Referring to ploughed strips of farmland, the artist seeks to interpret nature's rhythm by such manipulation, which is a never-ending quest to find a balance between nature and culture. In his pursuit to achieve the ideal black colour, he burns wood and then mixes it with rubber. It reminds you of the thick, wet clay after heavy rain.

In his landscape paintings, Jo Van Rijckeghem expresses nature in its very essence, in a poetry of materials, in fertile and infertile fields that await the viewer's gaze.

For 'sporen van binnen en buiten' ('remnants from inside and outside'), **Bram Van Breda** (°1992) has created a large work, which he calls 'an impressionist painting made of textile'. Because, similar to Van Gogh, who determined his colour compositions with the help of coloured yarn, Van Breda made his textile painting in touches of colour. For this composition, he was inspired by the nature surrounding the pavilion, more specifically the trees. After all, the basis for this tapestry, a waste product of the textile industry, already featured some existing graphic drawings that reminded the artist of the trunks of the surrounding trees. By concentrating on the spatial aspect of the image, Van Breda explores the boundaries of the textile medium.

When does textile become space? When does space become textile? And how can an image become space? Hung by loops from the wall, the landscape is removed from its context and presented as a memory, a souvenir, a setting for a play. It becomes a transportable image, in keeping with the tradition of the tapestry, which was carried from castle to castle in the olden days..

Van Breda also shows transparent mesh wall sculptures which are painted on both sides with spray paint. The artist cut the original sculpture in pieces and then reassembled it. Due to the properties of the material, the strips bend and the sculpture tends to constantly change shape.

From a distance, the works look like veils through which you can look outside, curtains as a partition between inside and outside, as a metaphor for the interplay of concealing and revealing. For it is only by concealing that one can look again at the world through the window. The mesh wall sculptures represent the reflection of the surrounding landscape in the large window of the pavilion, the shadow that enters, draws a pattern of stains on the wall.

'Le Corps Blessé' was made by the artist during a stay in a former coalmine factory in Liège. They are pitch-black sculptures made of coal sand, a waste product of the coal industry, fine dust that is released when cleaning the fossil fuel.

Van Breda mixed this dust with water, wrapped it in textile and then pressed it while it was still damp. The manual act of wrapping gave the sculptures a physicality that contrasts with the inertness of coal. The structure of the textile created an imprint of fine lines, similar to human skin. This makes the sculptures look like amputated limbs, a reference to the landscape of Liège as a wounded body, the result of industrialisation. The stumps are dusty, heavy and yet light at the same time. They sparkle, because just like coal, they absorb the light and thereby integrate in the environment.

With his tactile materials, Bram Van Breda tries to move the viewers emotionally, to draw them closer. The soft coal dust, the caressing textiles, these stimulate the viewers' imagination and bring their attention back to the things in the here and now, of the inner and outer world. In this way, the artist turns the exhibition space into a world of sensory perception.

Alle foto's, kunstwerken en inhoud zijn auteursrechtelijk beschermd. Het is illegaal om dit op te slaan, te reproduceren of te verspreiden.

All photos, artworks and content are copyrighted.
It is illegal to save, reproduce or distribute this in any way.

The art gallery is open
Friday - Saturday - Sunday
2 - 6 pm

Hilde Vandaele
+32(0)477 43 85 93

Kasteelstraat 1
8978 Watou - Belgium
paviljoen@kasteelstraat.1.be

www.kasteelstraat.1.be